

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. JUDr. Jiřím Drahotou, advokátem, se sídlem Jindřichův Hradec, Masarykovo nám. 70/II., proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny**, se sídlem Orlická 4, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Jiřímu Drahotovi, advokátu, se sídlem Jindřichův Hradec, Masarykovo nám. 70/II., **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč, a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 21. 4. 2003, které došlo Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 24. 4. 2003, podal žalobce žalobu proti rozhodnutí o povolení obnovy správního řízení Okresní pojišťovny VZP, Jindřichův Hradec, ze dne 7. 4. 2003, č. j. VP 271/2003. Uvedl, že povolením obnovy řízení bylo zdravotní pojišťovně umožněno trvale a dále porušovat jeho ústavní a základní občanská práva. Namíтал dále, že před povolením obnovy řízení mu bylo upřeno řádné správní řízení podle zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu) v letech 1993 – 1996. Podle názoru žalobce mělo povolení obnovy za cíl krýt protizákonný správní postup z let 1993 – 1997. Žalobci bylo teprve dne 2. 2. 1998 doručeno oznámení o zahájení správního řízení s tím, že žalobce byl neoprávněně zařazen do skupiny plátců označené „S“. Podle názoru žalobce tak dochází k legalizaci věci promlčené a právně nevymahatelné.

Žalobce proto navrhoval zrušení rozhodnutí o obnově řízení. Současně podal žádost o ustanovení zástupce s odkazem na skutečnost, že je plně invalidní a stará se o dvě nezletilé děti. K žalobě připojil pouze „Oznámení o zahájení správního řízení“, vydané dne 3. 4. 2003 Všeobecnou zdravotní pojišťovnou v Jindřichově Hradci pod č. j. 460917/058.

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 6. 2003, č. j. 10 Ca 82/2003 – 8, byla věc postoupena Městskému soudu v Praze s poukazem na ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s., neboť nešlo podle názoru Krajského soudu v Českých Budějovicích o věc důchodového pojištění, důchodového zabezpečení ani o věc nemocenského pojištění, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Doplněním žaloby ze dne 16. 9. 2003, které došlo na Městský soud v Praze dne 18. 9. 2003, se žalobce domáhal zrušení usnesení RO VZP ČR ze dne 16. 10. 2002, č. j. 9200/02/kar. Uvedl, že toto usnesení úmyslně pomíjí poškození jeho práv v letech 1993 - 1994, kdy mu bylo upřeno právo na řádnou obhajobu. Poukazoval na to, že pojištěncem Všeobecné zdravotní pojišťovny se stal až v roce 1998 jako osoba pobírající částečný invalidní důchod. Vyslovil názor, že rozhodnutí o povolení obnovy se nezabývá tím, že došlo k promlčení pojistného, a tím, že dlužné pojistné nebylo nikdy řádně vyměřeno. Konstatoval, že rovněž Okresní soud v Jindřichově Hradci věc odložil s tím, že nepovažoval za nutné ve věci dále postupovat, a žalovaný přesto ve věci dále jedná, aby to bylo ku prospěchu Okresní pojišťovny v Jindřichově Hradci. Současně se žalobce domáhal vydání předběžného opatření, kterým by soud zrušil veškerá rozhodnutí žalovaného vydaná až do pravomocného rozhodnutí soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření podaném k žalobě konstatoval, že rozhodnutí č. j. VP 271/2003 ze dne 3. 4. 2003 není rozhodnutím žalovaného, ale jde o oznámení o zahájení správního řízení, které bylo vydáno na základě rozhodnutí žalovaného č. j. 9200/02/kar ze dne 16. 10. 2002, kterým byla povolena obnova řízení ve věci rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP ČR č. j. 611/02/kar ze dne 5. 6. 2002. Žalovaný provedl rekapitulaci doby pojištění žalobce u Všeobecné zdravotní pojišťovny. Konstatoval, že žalobce byl v období od 1. 1. 1993 do 19. 10. 1997 zařazen do kategorie – osoba bez zdanitelných příjmů a následně do 31. 8. 2000 registrován jako uchazeč o zaměstnání, do 31. 3. 2001 byl veden jako příjemce rodičovského příspěvku a od 1. 4. 2001 je registrován u jiné zdravotní pojišťovny. Uvedl dále, že žalobce v prosinci 1992 nesplnil oznamovací povinnost a nepřihlásil se do žádné kategorie plátců pojistného. V roce 1997 mu bylo zasláno vyúčtování dlužného pojistného za období od 1. 1. 1993 do 19. 10. 1997 s výzvou, kdo byl za něho plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Žalobce na uvedenou výzvu nereagoval a k zahájení správního řízení se nevyjádřil. Na základě toho vystavila Okresní pojišťovna Jindřichův Hradec následně platební výměr na dlužné pojistné a penále. Žalobce se proti platebnímu výměru neodvolal. Po nařízení výkonu uvedeného platebního výměru začal žalobce podávat na soudního vykonavatele žaloby. Výkon rozhodnutí byl zastaven z toho důvodu, že u žalobce nebyly nalezeny věci postižitelné výkonem rozhodnutí. V období od 20. 10. 1997 do 31. 8. 2000 byl žalobce registrován jako uchazeč o zaměstnání a plátcem pojistného byl proto stát. Od 1. 9. 2000 do 31. 3. 2001 byl žalobce příjemcem rodičovského příspěvku a za uvedené období žalobci nebylo vyměřeno dlužné pojistné ani penále. Dne 3. 12. 2001 byl vydán platební výměr, kterým bylo vyměřeno penále za neuhrazení shora uvedeného platebního výměru na dlužné pojistné. Odvolání žalobce bylo žalovaným zamítnuto. Následně podal žalobce žádost o revizi rozhodnutí o zamítnutí odvolání s tím, že je poživatel částečného invalidního důchodu. Z důvodu podání žádosti o revizi

rozhodnutí ze dne 5. 6. 2002 bylo rozhodnuto dne 16. 10. 2002 o povolení obnovy řízení. Byla provedena oprava platebního výměru a původně vyměřená částka byla snížena a změněno zařazení žalobce do kategorií tak, že od 1. 4. 1997 je žalobce veden jako důchodce (a následně jako uchazeč o zaměstnání a příjemce rodičovského příspěvku). Proti tomuto platebnímu výměru, který vydala Okresní pojišťovna VZP Jindřichův Hradec dne 25. 8. 2003, podal žalobce odvolání k žalovanému. Žalovaný dále poukázal na to, že námitka promlčení nebyla ze strany žalobce v předešlém řízení nikdy uplatněna a předložil argumenty pro závěr, že námitce promlčení nelze vyhovět.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 2. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 55, rozhodl tak, že žádost žalobce o ustanovení právního zástupce zamítl. Dále rozhodl o tom, že návrh žalobce se odmítá, a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že rozhodnutím ze dne 16. 10. 2002, č. j. 9200/02/kar, rozhodl žalovaný o tom, že podle ustanovení § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb. se povoluje obnova řízení ve věci rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP č. j. 611/02/kar ze dne 5. 6. 2002, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Okresní pojišťovny VZP Jindřichův Hradec č. 2140101333 ze dne 3. 12. 2001, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit penále ve výši 24 586 Kč. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 11. 2002. Dne 3. 4. 2003 pod č. j. VP 271/2003 vydala Okresní pojišťovna Jindřichův Hradec oznámení o zahájení správního řízení, kterým žalobci oznámila, že se s žalobcem zahajuje správní řízení ve věci porušení povinnosti stanovené § 10 zákona č. 592/1992 Sb. Správní řízení bylo zahájeno z důvodu rozhodnutí o obnově řízení, neboť byly předloženy nové skutečnosti. Oznámení bylo doručeno žalobci dne 7. 4. 2003. Soud dále konstatoval, že z žaloby, kterou žalobce podal dne 24. 4. 2003 plyne, že napadl jednak oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3. 4. 2003, č. j. VP 271/2003, které mu bylo doručeno dne 7. 4. 2003, a rovněž (jak plyne z doplnění žaloby ze dne 18. 9. 2003) napadl rozhodnutí o povolení obnovy řízení č. j. 9200/02/kar ze dne 16. 10. 2002. Pokud jde o oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 4. 2003 (žalobcem nesprávně označované datem doručení, tedy dnem 7. 4. 2003), dospěl soud k závěru, že oznámení správního orgánu o tom, že se zahajuje správní řízení, není úkonem správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Svoje závěry podrobně odůvodnil a konstatoval, že žalobu proti uvedenému oznámení je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pokud jde o rozhodnutí o povolení obnovy správního řízení ze dne 16. 10. 2002, zjistil soud, že uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 11. 2002, žaloba však byla podána až 23. 4. 2003, kdy byla podána k poštovní přepravě. Soud poukázal na ustanovení § 250k zákona č. 99/1963 Sb. (o. s. ř. v jeho znění do 31. 12. 2002), podle něhož žaloba musí být podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, s tím, že zmeškání lhůty nelze prominout. Stejný obsah má i ustanovení § 72 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní). Soud konstatoval, že zákon účinný v době doručení rozhodnutí o povolení obnovy řízení a stejně tak zákon účinný v době, kdy lhůta k podání žaloby uplynula, stanovil dvouměsíční lhůtu k podání žaloby. Zvláštní zákon, podle názoru soudu zákon č. 582/1991 Sb., jinou než obecnou dvouměsíční lhůtu v případě rozhodnutí o povolení obnovy správního řízení ve věci výměru na pojistné v rámci nemocenského pojištění nestanoví. Soud proto dospěl k závěru, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby, počítaná ode dne doručení tohoto rozhodnutí (1. 11. 2002), uplynula dnem 2. 1. 2003. Žaloba proti tomuto rozhodnutí podaná dne 23. 4. 2003, byla podána opožděně, a proto ji soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud jde o požadavek žalobce na ustanovení zástupce v řízení žalobním, konstatoval soud, že musel přihlídnout k důvodům, pro které byla žaloba odmítnuta. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí nebylo možno věcně přezkoumat, přičemž ani ustanovený advokát by nemohl odstranit nedostatky, které spočívají jednak v tom, že se nejedná o rozhodnutí podléhající přezkumu, a jednak v opožděnosti podané žaloby. Soud proto žádost stěžovatele o ustanovení zástupce zamítl. Dále uvedl, že samostatně nerozhodoval o návrhu na vydání předběžného opatření, protože tímto usnesením rozhodl o odmítnutí návrhu (žaloby). Uvedené usnesení obdržel žalobce dne 1. 3. 2004.

Podáním ze dne 5. 3. 2004, které došlo Městskému soudu v Praze dne 9. 3. 2004, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 4. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 88, ustanovil žalobci pro řízení o kasační stížnosti zástupce – advokáta JUDr. Jiřího Drahotu, se sídlem Masarykovo nám. 70/II., Jindřichův Hradec.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil, že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Připustil sice, že rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002 obdržel 1. 11. 2002, avšak namítal, že uvedené usnesení neobsahuje řádné poučení o možnosti podat odvolání (rozklad). V rozhodnutí je sice uvedeno, že je proti němu možno podat rozklad, ale chybí v něm, kde je možno tento rozklad možno podat. Z toho dovozoval, že nelze uplatňovat ustanovení § 52 odst. 2 správního řádu o právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí. Stěžovatel dále uvedl, že za této situace mu nezbylo než čekat, kdy budou takto vydaným rozhodnutím ohrožena jeho práva. Tato situace nastala v dubnu 2003 činností Okresní pojišťovny Jindřichův Hradec, a proto byl nucen podat žalobu. Trval na tom, že žalobu podal včas. Stěžovatel dále uvedl, že nesouhlasí se závěrem soudu o tom, že by oznámení o zahájení správního řízení nerozhodovalo o jeho právech a povinnostech. Poukazoval na to, že přílohou tohoto oznámení je i příloha, jejíž součástí byly platební výměry a byla požadována jejich úhrada. Takový akt se podle názoru stěžovatele dotýkal jeho práv a povinností. Trval na tom, že akt Okresní pojišťovny VZP Jindřichův Hradec ze dne 3. 4. 2003, č. j. VP 271/2003, je nutno považovat za rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech.

Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry soudu o tom, že zde nebyly důvody pro ustanovení advokáta. Zastával názor, že právě ustanovený advokát by byl schopen rychlejší orientace ve věci a jeho přítomnost by byla pro stěžovatele oporou. Nesouhlasil dále s postupem soudu, kdy soud, aniž by se zabýval jeho podáními, v nichž se vyjadřoval ke stanovisku žalované strany, k jeho překvapení rozhodl a usnesení mu doručil 1. 3. 2004. Trval na tom, aby zasláná vyjádření byla soudem projednána a byly z nich učiněny závěry.

V doplnění kasační stížnosti znovu zdůraznil, že opožděnost podání žaloby nemůže být důvodem pro odmítnutí návrhu a poukazoval na to, že rozhodnutí správního orgánu neobsahovalo řádné poučení o podání odvolání. Dovolával se toho, že napadené rozhodnutí správního orgánu není v právní moci. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším podání ze dne 12. 4. 2004 vyčíslil stěžovatel náklady řízení ve výši 66 100 Kč, v podání ze dne 4. 4. 2004 poukazoval stěžovatel na ustanovení § 100 – 114 občanského zákoníku, na ustanovení § 205a odst. 1b o. s. ř. Stěžovatel pak dále doplňoval kasační stížnost podáními ze dne 26. 4. 2004, 18. 5 a 8. 6. 2004, v nichž se dovolával doplnění písemného materiálu a dalších důkazů.

Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala obsáhle průběh řízení a navrhovala, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že je podávána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Taková pochybení, která by ve svých důsledcích znamenala naplnění stěžovatelem namítaných důvodů, Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení Městského soudu v Praze neshledal.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud především uvádí, že stěžovateli lze přisvědčit potud, pokud tvrdí, že důvodem pro odmítnutí žaloby nemůže být její opožděnost. Narozdíl od Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení v dané věci není řízením o nemocenském pojištění, a nelze proto postupovat podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V daném případě správní orgány postupovaly podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění. Podle § 53 odst. 1 tohoto zákona se na rozhodování zdravotních pojišťoven ve věcech placení pojistného, penále (a dalších tam vyjmenovaných věcech), vztahují obecné předpisy o správním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Zdravotní pojišťovny rozhodují platebními výměry, které jsou vykonatelné podle předpisů o řízení ve věcech občanskoprávních. O odvolání rozhoduje rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny. Podle odst. 4 tohoto ustanovení (v jeho znění do 31. 7. 2004) rozhoduje-li rozhodčí orgán v prvním stupni, použijí se obdobně ustanovení správního řádu o rozkladu. Podle § 53 odst. 5 pravomocná rozhodnutí zdravotních pojišťoven podle odst. 1 jsou přezkoumatelná soudem podle zvláštních předpisů.

Z obsahu správního spisu plyne, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002, č. j. 9200/02/kar, bylo vydáno Rozhodčím orgánem Všeobecné zdravotní pojišťovny. Uvedené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 1. 11. 2002, což ostatně stěžovatel nijak nezpochybňuje. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v uvedeném rozhodnutí je formulováno poučení pouze tak, že „Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15ti dnů od jeho doručení rozklad (§ 63 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb.).“ Lze tedy souhlasit se stěžovatelem, že poučení o odvolání (rozkladu) neobsahuje všechny náležitosti uvedené v § 47 odst. 4 správního řádu, a že by bylo možno uplatnit ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, podle něhož, pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení, nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

Z výše uvedeného lze pro stěžovatele vytěžit pouze to, že podal-li by proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002 rozklad ve lhůtě do tří měsíců od jeho oznámení, mělo by se za to, že odvolání bylo podáno včas. Ať již tak stěžovatel učinil či nikoliv, pro přezkumné soudní řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002, vyplývá, že nebyly splněny podmínky ustanovení § 5 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh, a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon. Nutno tedy konstatovat, že ochrana práv ve správním soudnictví může nastoupit až poté, kdy byl pořad správních stolic vyčerpán. I když nelze najisto postavit, zda stěžovatel odvolání proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002 podal či nikoliv, lze zcela jednoznačně dospět k závěru, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002, tedy rozhodnutí, v němž správní orgán rozhodoval jako správní orgán v prvním stupni, a lze s jistotou tvrdit, že v době podání žaloby pořad správních stolic vyčerpán nebyl. I kdyby stěžovatel podal rozklad proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002, pak v době podání žaloby nevyčkal rozhodnutí odvolacího orgánu o rozkladu, a nenaplnil tak podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, uvedenou v ustanovení § 5 s. ř. s. a § 68 písm. a) s. ř. s.

Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit v tom, že ve vztahu k rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 16. 10. 2002, č. j. 9200/02/kar, nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost, nutno současně dospět k závěru, že žaloba ve vztahu k tomuto rozhodnutí byla nepřipustná pro nesplnění podmínek ustanovení § 5 s. ř. s., a měla být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za této situace pak nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodné napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť soud by v tomto dalším řízení nemohl dospět k jinému závěru než k tomu, že žalobu je třeba odmítnout z důvodů uvedených v ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy k závěru, který by pro stěžovatele neznamenal věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 4. 2003, sdílí Nejvyšší správní soud zcela názor vyslovený v usnesení Městského soudu v Praze, totiž ten, že oznámení správního orgánu o tom, že se zahajuje správní řízení, není úkonem správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tímto oznámením bylo stěžovateli sděleno pouze to, že se zahajuje řízení. O právech či povinnostech stěžovatele nebylo tímto oznámením rozhodováno. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s tím, že žalobu směřující proti uvedenému oznámení o zahájení správního řízení bylo třeba odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se jednalo o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Namítal-li stěžovatel, že přílohou tohoto oznámení byly platební výměry, nelze s jeho tvrzením souhlasit. I kdyby byly platební výměry zaslány současně s tímto oznámením (což ovšem ze správního spisu nevyplývá), stěžovatel v podání ze dne 21. 4. 2003 napadl výslovně a pouze úkon správního orgánu č. j. VP 271/2003, který nad to označil nesprávným datem 7. 4. 2003, a k tomuto podání připojil pouze oznámení správního orgánu o zahájení správního řízení ze dne 3. 4. 2003. Jiné doklady k podání ze dne 21. 4. 2003 nepřipojil. Teprve až v podání ze dne 16. 9. 2003 upřesnil, že požaduje zrušit „usnesení RO VZP ČR ze dne 16. 10. 2002, č. j. 9200/02/kar. To, že k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3. 4. 2003 byly připojeny platební výměry (což neodpovídá obsahu správního spisu) uvedl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, a i kdyby uvedené tvrzení stěžovatele bylo pravdivé, nemohl by k němu Nejvyšší správní soud se zřetelem k ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud uvádí, že podle obsahu správního spisu bylo dne 3. 4. 2003 vydáno vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění

od 28. 1. 1998 do 24. 10. 2001, a toto mohlo být stěžovateli doručeno dne 7. 4. 2003 společně s oznámením o zahájení správního řízení ze dne 3. 4. 2003. Ve správním spise se pak nachází platební výměr č. 2140300918, který byl ovšem vydán až dne 25. 8. 2003, a nemohl tak být předmětem tohoto přezkumného soudního řízení, neboť byl vydán až po podání žaloby. K tomu nutno dodat, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy nemůže přihlížet ke skutečnostem, a zejména ne k rozhodnutím, vydaným v časových obdobích následujících po vydání přezkoumávaných rozhodnutí, neboť nově vydaná rozhodnutí je třeba napadnout novými opravnými prostředky. Ostatně z vyjádření žalovaného ze dne 8. 12. 2003 plyne, že stěžovatel podal odvolání proti platebnímu výměru ze dne 25. 8. 2003.

V posuzované věci plyne dále z obsahu spisu, že v době od vydání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004 do jeho doručení stěžovateli, t. j. do 1. 3. 2004, zaslal stěžovatel soudu řadu podání s přílohami (č. 1. 60 – 86 spisu), v nichž především reaguje na vyjádření žalovaného ze dne 8. 12. 2003. Z obsahu spisu vyplývá, že soud na tato podání reagoval, a pokud se jimi stěžovatel dovolával zrušení jednotlivých rozhodnutí, byla tato jeho podání zapsána pod sp. zn. 11 Ca 78/2004, 11 Ca 77/2004 a 11 Ca 76/2004. Pro informaci stěžovatele nutno konstatovat, že soud se těmito podáními v nyní posuzované věci nemohl zabývat meritorně, neboť mu došla až po vydání přezkoumávaného usnesení. Nelze však souhlasit s námitkami stěžovatele, že se soud těmito podáními nezabýval vůbec. Výše uvedenými podáními se nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud, neboť rozsah jeho přezkumné pravomoci je vymezen ustanovením § 12 a § 102 s. ř. s., podle nichž Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasačních stížnostech, podaných proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. V daném případě mohl Nejvyšší správní soud rozhodovat pouze o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 55. Jiné rozhodnutí správního orgánu ani soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Ads 30/2004 Nejvyšší správní soud přezkoumávat nemohl.

Pokud jde o námitky stěžovatele proti výroku usnesení, jímž byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud dospěl posléze k témuž závěru, k němuž došel Městský soud v Praze, totiž k tomu, že podané žaloby nemohly být přezkoumány věcně, a ani ustanovený advokát by nemohl odstranit nedostatky spočívající jednak v tom, že se nejednalo o rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví, a jednak v tom, že žaloba proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002 nebyla přípustná podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud v některých tvrzeních stěžovateli přisvědčil, v konečném důsledku nedospěl k závěru, že by kasační stížnost byla důvodná ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 a), b) a e) s. ř. s. Lze sice konstatovat, že Městský soud v Praze správně neposoudil opožděnost žaloby ve vztahu k rozhodnutí ze dne 16. 10. 2002, avšak toto nesprávné posouzení právní otázky nemělo za následek nezákonnost napadeného usnesení, neboť z výše uvedených důvodů by muselo dojít k odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náklady řízení o kasační stížnosti nepožadoval a stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Jiřímu Drahotovi, se sídlem Jindřichův Hradec, Masarykovo nám. 70/II., který byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 88, byla stanovena za jeden úkon právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 písm. d/ ve spojení s § 9 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a režijní paušál ve výši 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu